

Moravitz Péter 85 éves

Ha megkésve is, de annál több szeretettel kívánunk szlovákiai kollégáinknak, egyesületünk 1990 óta tiszteleti tagjának örömteli, egészséges nyugdíjas kort.

Moravitz kollégánk 1928-ban született, és 1953-tól a ZSNP (Závod Slovenského Národného Povstania) garamszentkereszti alumíniumkohójában töltötte 35 munkás évét. Ez idő alatt sokat tett a Maszobal, majd MAT-Hungalu, később a MAL és a szlovák Kovohute és a ZSNP közötti szakmai és gazdasági együttműködésért. Ez a kapcsolat 1978-tól az OMBKE-tag-sággal, majd 2002-ben – egy tapolcai ünnepen – átvett magyar útlevéllel bővült. Munkás élete során állandóan pártfogolta és ma is pártfogolja a magyar kollégákat a legkülönbözőbb formában nyújtott támogatásával.

Amikor Selmezbányán 85 éves születésnapját megünnepelték, amelyen a polgármester asszony a város tiszteletbeli polgárává fogadta, a bányászegyesület ugyancsak elismerte ottani bányászati tevékenységét,

amelyről a mellékelt kép is szól. Ezen az ünnepségen magyar részről a tapolcai és a székesfehérvári kollégáink is részt vettek – így mintegy nemzetközi megemlékezéssé vált ez az esemény.

Moravitz Péter kollégánk, aki idő közben elköltözött garamszentkereszti lakásából, ma is jó egészségnek örvendő, a közép-szlovákiai Zólyomlipcsén (Slovenská Lupča) lakik, de mindmáig nem szakadtak meg kapcsolatai a magyar bányászokkal és kohászokkal.

Kedves tiszteleti tagunknak ezúton kíván a Kohászati szerkesztősége további boldog és eredményes éveket, és köszönti a hagyományos

Jó szerencsétl-tel

Moravitz Péter 2002-ben Tapolcán a magyar útlevél átvételekor

A 2013-ban Selmezbányán tartott polgármesteri ünnepség elnöksége

70. születésnapját ünnepelte

Verbó Géza 1943. május 2-án született Felsőgalla VIII-as telepen (ma Tatabánya) tízgyermekes család kilencedik gyermekeként. Itt járt általános iskolába, a bányákban dolgozó családok gyermekeit befogadó, szeretettel tanító, nevelő Arany János iskolába. A gyerekkori élmények, a bányászélet, a bányászok összetartozása, egymásra utaltsága, a közösséghez tartozás élménye egész életében végigkísérik.

Szülei nagy örömeire, István bátyja segítségével, támogatásával (aki a nyersvasgyártás területén elért eredményeiért 1980-ban megosztva Állami

Díj kitüntetésben részesült) 1957-ben kezdte meg tanulmányait Dunaújvárosban a Kerpely Antal Kohóipari Technikumban. A technikumban folyó magas szintű oktatás, sokszínű kulturális, sportélet, a kollégiumi közösségi munka, mind-mind tovább erősítette a bányász-kohász összetartozást. 1961-ben érettségizett.

Első munkahelye a Dunai Vasmű öntőüzeme volt, majd a Meleghegyben hengerésként váltóműszakban dolgozott. A katonai szolgálat után a gyár Lemezfeldolgozó gyár részlegéhez került. Az új gazdasági mechanizmus légkörében 1969-től a gyár Ifjúsági Szervezetének titkárává választották (az akkori gyári KISZ-bizottság titkárává). Nagy megtisztetés volt számára a vállalat igazgatói

tanácsának, a vállalat szűkebb vezetőségének tagja lenni. Olyan vezetőktől tanulhatott, mint Borovszky Ambrus vezérigazgató, dr. Répássy Gellért műszaki igazgató. Tanulságos, kellemes beszélgetéseket folytatott dr. Szabó Ferencsel, a későbbi vezérigazgatóval. 1973-tól Székesfehérváron folytatta politikai pályáját. Felesége biztatására és segítségével elvégezte Budapesten a Politikai Főiskolát, majd a Dunaújvárosi Főiskolán 1984-ben okleveles üzemmérnöki diplomát szerzett acél-nyersvas-fémkohász szakon.

1988-ban a Budapesten megalakuló reformmozgalom alapító tagja lett, aktívan részt vett a budapesti Műegyetemen szervezett reformkörü estéken.

Az alma materhez való kötődés vezérelte, amikor feleségével alapított

A BKL Kohászati szerkesztősége elnézést kér azoktól a tagtársainktól, akiknek a születésnapjához az elmúlt évben sajnálatos adminisztrációs hiba miatt nem jelenhetett meg.

családi vállalkozás neve DV Acél Kft. lett.

A hivatalos nyugdíjkorhatár elérése után sem szakadt el a bányászok-kohászok nagy családjától. Jelenleg is a kft. tulajdonos ügyvezetője, aktív tagja a dunaújvárosi Vaskohászati Szakosztálynak, rendszeresen részt vesz az OMBKE rendezvényein, tudományos konferenciákon, a közzgazdászok éves vándorgyűlésein.

Ináncsi István 1943. július 17-én született egy kis dél-borsodi faluban, Négyesen. 1962-ben érettségizett a miskolci Gábor Áron Kohó- és Öntőipari Technikumban. Munkásságát

technikusként a nagytétényi Metallochémia Vállalatnál kezdte. Kohó-, bronz, ólomötvözetek és ólomfélgártmányok, speciális ötvözetek gyártásában nagy gyakorlatra tett szert a cégnél eltöltött 22 év alatt. A kohóüzüst magyarországi gyártásának utolsó adagját ő vezette le. A cca. 90% ezüst- és 10% aranytartalmú tömböket a pénzügyőrök vittek a Pénzverdébe, csak ott választhatták szét a két fémet. Kiemelt feladatának tekintette az alacsony olvadáspontú – max. 200 °C – ötvözetek gyártásának és a híradástechnikai valamint az elektrotechnikai ipar által használt öt érben folyósítószerrel töltött lágy forraszok hazai gyártásának megvalósítását. Társszerzőkkel az utóbbi szabadalmi oltalmat is kapott. A NYÁK-lemezek gépi lágyforrasztásához szükséges ötvözet és habosítható folyósítószer kifejlesztésében is aktívan részt vett.

A munka mellett 1975-ben metallurgus üzemmérnöki diplomát szerzett az NME dunaújvárosi főiskolai karán. 1980-ban elvégezte a kétéves vezetőképzőt. Szakmai tevékenységét elismerve haladt felfelé a ranglétrán: művezető, főművezető, üzemvezető, osztályvezető munkakörökkel bízták meg. Ötleteivel, javaslataival jelentősen hozzájárult az általa irányított területek elismeréséhez. Folyamatosan magas színvonalon végzett munkája elismeréseként számos kitüntetésben részesült: Kiváló Dolgozó 1966, 1971, 1976, Kiváló Újító ezüst

fokozat 1975, arany fokozat 1977, Kiváló Kohász 1977, Haza Szolgálatáért emlékérem bronz 1970, arany 1973, Kiváló Szövetkezeti Munkáért 1990. Nyugdíjba vonulása előtt a Metalloglobus Rt.-nél 10 évig dolgozott, mint osztályvezető és alapanyag-kereskedelmi üzletág-igazgató. Nyugdíjasként is aktívan tevékenykedik, mint a színesfém ötvözetek gyártásával, színesfém alapanyagok importjával, kereskedelmével foglalkozó vállalkozás, a Colormetall '90 Kft. ügyvezetője.

Az OMBKE-nak 1962 óta tagja. A 40 és 50 éves egyesületi tagságáért Sóltz Vilmos-emlékérmeket kapott.

Sipos István középiskolai tanulmányait a diósgyőri Gábor Áron Kohó- és Öntőipari Technikumban 1962-ben fejezte be, majd 1967-ben a Miskolci Nehézipari Egyetem Kohómérnöki Karán vas- és fémkohómérnöki diplomát szerzett.

Első és egyetlen munkahelye a Diósgyőri Vasgyár (LKM) volt. Időrendben a következő fontosabb beosztásokat töltötte be: a Kutatási Osztály vezetője, technológiai és fejlesztési főmérnöke, innovációs főmérnöke, a Borsodi Vaskohászati Tröszt műszaki és fejlesztési igazgatóhelyettese, a DIMAG Rt. külkereskedelmi fejlesztési igazgatóhelyettese, a Diósgyőri Öntőde Munkás Kft. ügyvezető igazgatója.

A több mint 40 éves szakmai munkája során részt vett az új acélminőségek, új termékek kifejlesztésében, fejlesztésekben, mint pl. a csavaripari fejlesztés, a Vaskohászati Minőségellenőrzési Központ létrehozása, a folyamatos öntés továbbfejlesztése. Német-, angol-, orosznyelv-tudása alapján megismerte a legjelentősebb európai, ázsiai, amerikai és afrikai vaskohászati üzemeket és irányította az US Steel-USX (amerikai), a Kobe Steel (japán), a Voest Alpine (osztrák), a Cserepoveci Kohászati Kombinát (szovjet), a Kairói Vasipari Kutatóintézet (egyiptomi) partnerekkel folytatott műszaki tudományos együttműködést. Irányításával a kohászati üzemek közül az elsők között vezették be az ISO 9002 minő-

ségirányítási rendszert, melynek eredményeképpen az acél és vasöntvények exportja jelentősen megnőtt.

Szakmai munkáját a következő kitüntetésekkel ismerték el: Kiváló Dolgozó (10 alkalommal), az ipari minisztertől Kiváló Munkáért (1985, 1988), Kiváló Újító (1985), Alkotói Díj az ipari minisztertől az Industria 95' Vásári Nagydíjáért (1995), a MVAE-től Vaskohászatiért (1996).

Az OMBKE-nek 1967-től tagja. 1982–1998 között a Vaskohászati Szakosztály Diósgyőri Szervezet titkára, 2004-2010 között az Öntészeti Szakosztály Diósgyőri Szervezet elnöke. Egyesületi munkájában szervezte a fiatal mérnökök és szakmunkások versenyeit, a diósgyőri folyamatos öntészeti és az öntő-mintakészítő konferenciákat. Egyesületi munkájáért Sóltz Vilmos-emlékérmeket (1994, 2007), OMBKE Centenárium Emlékérmeket (1992), OMBKE Plakettet (2008), és az OMBKE Öntődei Szakosztályért kitüntetést (2012) kapott.

Jelenleg az Északkelet-Magyarország Ipartörténetének Ápolásáért Alapítvány kuratóriumi elnöke, több külföldi társaság szakértői tanácsadója.

Dr. Fehér András 1944. február 16-án született Kunhegyesen. Középiskolai tanulmányait a Kerpely Antal Kohó- és Öntőipari Technikumban végezte 1958–1962 között. Ezután a Nehézipari Műszaki Egyetemen tanult, és 1967-ben mint képlékenyalakító technológus kohómérnök végzett.

1967-ben a Dunaújvárosi Felsőfokú Technikumban, majd főiskolává válása után 1970-ben a NME Kohó- és Fémipari Főiskolai Kar Alakítás-technológiai Tanszékén dolgozott. Kezdetben gyakornokként, majd tanársegédi, adjunktusi és docensi kinevezésben részesült. Oktatói munkássága utolsó 20 évében előadója volt az anyagszerkezetten, a fémtan, az anyagvizsgálat és hőkezelés tárgyaknak. Ezeket 1967–1993 között gépész és kohász hallgatóknak adta elő.

1970-ben az NME-en hőkezelő szakmérnöki oklevelet szerzett. 1974–1982 között a Dunaújvárosi

Repülőklubban sportolt, és ezüstkoszorus vitorlázó repülő fokozatig jutott el.

1983-ban az NME-en „Termomechanikai kezelések hatása az unikor acélok mechanikai tulajdonságaira” című értekezésével műszaki egyetemi doktori oklevelet kapott.

1993-ban munkahelyet változtatott, és a Dunaferri Qualitest Minőségügyi Kft.-nél helyezkedett el vizsgálatfejlesztési osztályvezetői munkakörben.

2004-től kerkedvezményes nyugdíjas.

2002-től a Fejér megyei Mérnöki Kamara engedélye alapján végez szakértői munkákat egyedi megbízások alapján.

Hantó Kálmán 1944. február 23-án született Budapesten. Középiskoláit a budai József Attila Gimnáziumban végezte. 1963-ban nappali tagozaton kezdte meg egyetemi tanulmányait, amit levelező tagozaton fejezett be. 1973-ban védte meg kohómérnöki diplomáját. 1979-ben mérnök-közgazdász oklevelet szerzett a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen. Német nyelven beszélt.

1968-tól 1974-ig dolgozott a Csepeli Acélműben. Egy évig fizikai munkásként elektromence mellett, egy évig kutatóként, majd négy évig a Martin acélmű öntőcsarnokában üzemmérnök, egyben a gyártóeszköz gazdálkodó csoport vezetője volt. Több jelentős újítását és szabadalmát fogadták el és vezették be az acélműben.

1974-től 2013-ig dolgozott a Magyar Vas- és Acélipari Egyesülésben. 1979-ig a beruházási főosztályon a Dunai Vasmű létesítményfelelőse, több nagy beruházás előkészítésében, bonyolításában vett részt. 1979-től műszaki-gazdasági szaktanácsadóként a Műszaki-Gazdasági titkárságon dolgozott. 1981-ben megválasztották a Magyar Vas- és Acélipari Egyesülés igazgatótanácsának titkárává, és főosztályvezetőnek nevezték ki. 1991-től nyugdíjazásáig koordinációs igazgatóhelyettes. 1993 és 1995 között megbízottként ellátta a műszaki igazgatóhelyettesi teendőket is.

1991–2004-ig mellékfoglalkozásban az általa alapított FERR-CO Kft.

egyedüli ügyvezető igazgatója. A kft. sokrétű tevékenységet folytatott (felszámolás, irodaház kezelés, kiadás, nyomda stb.) mindvégig nyereségesen. Több száz mellett ők végezték a Kohászati Gyárépítő Vállalat felszámolását is. 2004-ben egy hosszabb betegség miatt nyereséggel értékesítette a társaságot.

1975–1986-ig a Kohászati Lapok szerkesztője, a vaskohászati rovat vezetője. 1976–1981-ig a Vaskohászati Szakosztály vezetőségi tagja. Jelenleg is tagja a Dunaferri Somogyország Archeometallurgiai Alapítvány kuratóriumának. Az őskohó múzeum létrehozásában cégvezetőként és magánemberként is aktívan részt vett.

1979 óta nő, felesége közgazdász, az egyesülés gazdasági igazgatóhelyettese, egy jogász végzettségű lánya és két unokája van.

Gorondi István 1944. április 16-án született a Hajdú-Bihar megyei Darvason. 1962-ben a békéscsabai Rózsa Ferenc Gimnáziumban érettségizett, majd az NME Kohómérnöki Karán tanult, ahol 1967-ben kohásstechnológus szakon végzett, a miskolci December 4. Drótművek vállalati ösztöndíjasaként. Gyakorló mérnöki évét a gyár 1966-ban átadott gyáregységében töltötte. Ezt követően a Műszaki Fejlesztési Osztályra került, és 1986-ig tervező mérnökként huzalhőkezelő, huzalhoroganyzó kemencék ill. az olykor hozzájuk kapcsolódó felületkezelő sorok tervezésével járult

hozzá a gyár kemenceparkjának korszerűsítéséhez. A miskolci egyetemen az ipari kemencék szakmérnöki szakot 1980-ban kitüntetéses diplomával végezte el. Ennek az időszaknak, a kollégáival együtt végzett innovatív tevékenységnek köszönhetően számos elismerésben részesült (kiváló dolgozó, a kohászat kiváló dolgozója, kiváló munkáért ill. kiváló újító, kiváló feltaláló arany fokozat). 1986-ban lett a Műszaki Fejlesztési Osztály vezetője, és néhány éves kitérőtől eltekintve (anyagosztály vezető, logisztikai osztályvezető), 2004-es nyugdíjba meneteleig a drótygyár fejlesztési tevékenységében vett részt.

Az OMBKE-nek 1966 óta tagja. A drótygyári OMBKE csoportnak éveken keresztül volt csoporttitkára ill. elnöke. Ez idő alatt a csoport évenként rendezett gyári műszaki napokat, műszaki könyvnapokat, farsangi társasvacsorákat, szakestélyeket. Részt vett a Hidegalakító, ill. Drótygyártó konferenciák szervezésében is.

Saját és társai innovációs tevékenységét egy-egy szakcikkekben (BKL, GÉP) ill. egy csehországi és NDK-beli drótygyártó konferencián ismertette.

Már nyugdíjasként a miskolci drótygyár fennállásának 100 éves jubileumi ünnepségéhez kapcsolódóan társ-szerzője volt a 2012. évi gyártörténeti kiadványnak és levezető elnöke a gyár centenáriumi szakestélyének.

Dobó Ottó Ferenc okl. villamosmérnök 1944. április 19-én Sopronban született. A Kandó Kálmán Híradás és Műszeripari Technikum elvégzése után (1958–62) a BME Villamosmérnöki Karán, a Műszer-automatika szakon kezdte meg tanulmányait. 1967-ben okl. villamosmérnök lett. 1962-től az ALUTERV társadalmi ösztöndíjasaként rendszeres kapcsolatban volt leendő kollégáival. Első munkahelye a Székesfehérvári Könnyűfémű volt.

(1968-ban: Honeywell Continental Training Center; Svájc). A műszer-automatika karbantartás feladataival tevőlegesen és vezetőként is kapcsolatba került. A KÖFÉM-ben ismerkedett meg a hőkezelő és az olvasztókemencék, a tüzeléstechnika, a különböző technológiák és a műszer-automatika rendszerek szoros összefüggéseivel. Szívesen dolgozott különböző fejlesztési feladatokon, mint tervező és üzembe helyező. (3500 t-ás prés sebességszabályozás; ECAL kemencék átalakítása földgáztüzelésre; Olvasztókemencék tényomás szabályozása; Fürdő hőmérséklet szabályozása; Homogenizáló kemence fém hőmérséklet szabályozása; stb.). Régi vonzalma a tervezéshez 1974-től teljessé vált be. Az ALUTERV villamos osztályvezetője lett, előbb a székesfehérvári irodán, majd Budapesten. (1978–80 Algéria: SNS) A 80-as évek nagy kihí-

vása volt számára az ALUTERV által konstruált rézredukáló kemence (Csepeli Fémmű) villamos tervezőjeként és üzembe helyezőjeként a munkálatokban részt venni. (1982–84: BME szervezőmérnök) 1989-ben kollégáival megalapította az ALUMATIK Kft.-t. A Kft. felszámolásáig a cég ügyvezetője volt. Az ALUMATIK Kft. kezdetben „csak” villamos tervezői szakterületen működött. 1999-től különböző alumínium-

ipari, főként olvasztókemencék tervezése és fővállalkozása jelentette az ALUMATIK fő tevékenységét, mely munkálatokban tevélegesen részt vett. (Inota: 10 t-ás olvasztókemence, 25 t-ás olvasztókemence, Öntőkemencék átalakítása stb; Ajka ALUFÉM: Forgódobos kemencék, Olvasztókemence, Öntőkemencék átalakítása stb.) Az ALUMATIK a MAXON cég képviselője volt. Így a különböző szárítóberendezések üzembe helyezését is

végezte, a villamos-automatika szakterületet irányította. (Ajka: Hidrát üzem; Pioneer: Kukorica szárítók). Jelenleg nyugdíjasként az öntőkemencék buktatásszabályozásával foglalkozik, megismerve a meghatározó fizikai, technológiai alapokat is. Kedvenc szakmai területe a különféle PID-szabályozások számítógépes szimulációja. Hét unokájára (22-től 4 éves korig) mindig marad azért ideje.

■ NEKROLÓGOK

Dr. Czeke Arisztid

1929–2013

Czeke Arisztid gyémántokleveles kohómérnök Poprádon született 1929. május 22-én. A sárospataki református gimnáziumban érettségizett, majd 1948-ban a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni kohómérnöki szakára iratkozott be. Az utolsó soproni kohász évfolyam tagjaként 1952-ben kapott oklevelet.

Pályafutása a Tatabányai Alumíniumkohóban kezdődött, ezután a Kohóipari Tervező Irodában tervezőmérnök volt, majd a Vaskohászati Kemenceépítő Vállalatnál lett kemenceépítő technológus.

Új kihívásnak vette az alumíniumipar várható fejlődését, ezért 1961 júliusában áthelyezését kérte az Alumíniumipari Tervező Intézethez, ahol 1978 szeptemberéig volt a kemencetervezések szakosztályvezetője. Itt hamarosan a Székesfehérvári Könnyűfémmű kemencéinek főtervezője lett.

Foglalkozott a recski rézérc feldolgozásával, doktori disszertációja is rézkohászati témájú volt.

Kutatási eredményei alapján az Országos Érc- és Ásványbánya Vállalat létesítményi főmérnöke lett 1985 szeptemberéig, majd a Kohászati Gyárépítő Vállalatnál – amerikai megrendelésre – egy különleges alumínium-oxidot előállító üzem tervezését vezette. 1989-ben vonult nyugdíjba.

Széleskörű nyelvismerete nagyban segítette kiváló szakmai munkáját. Szakmai konferenciákon számos előadást tartott, cikkeit közölt szakmai folyóiratokban, szabadalmi és újításai voltak. Igazi humanista volt, igényelte és meghallgatta beosztottjai véleményét is. Élete utolsó öt évét Szentendrén töltötte, örömmel ápolta szép kertjét.

2013. november 10-én hunyt el, hamvait a Szent Mihály templom urnatemetőjében helyezték örök nyugalomra.

Farkas Lajos

Dr. Herendi Rezső okleveles kohómérnök, a volt LKM műszaki igazgatója, majd Budapesten a KAV műszaki igazgatója, a Ferrotranszfer nyugdíjas ügyvezető igazgatója, miskolci lakos életének 81. évében elhunyt. Kívánságának megfelelően búcsúztatása szűk családi körben 2014. március 11-én megtörtént.